

SATAKUNTA

N:o 84 – 25.7.1899

Huolestuttawa ajan merkki.

Tämän vuoden ensimmäisen puolikkaan kuluessa on maassamme yhä kasvawalla woimalla ruwennut wakawaa huomiota puoleensa wetämään eräs ilmiö, jonka vaikutus kansataloudellisiin oloihin on mitä suurimmaksi arwattawa ja joka, kun ei woi olla epä tietoista mihin suuntaan tuo vaikutus käy, luonnollisesti herättää ajatteluwissa kansalaisissa huolestumista. Tarkoitamme siirtolaisliikettä eli maasta muuttoa.

On syytä että tässäkin lehdessä asia otetaan puheeksi, vaikka paikkakunnallamme tämä liike, ainakaan toistaiseksi, tietääksemme ei ole wielä rutontapaiseen woimaan päässyt kuin muutamilla toisilla seuduin. Kaikessa tapauksessa on täälläkin omansa huomiota herättämään se maasta muuttaminen tawaton kasvaminen, mikä on tullut näkywiin esim. Porin kaupungissa, vaikka numerot semmoisinaan eiwät olekaan warsin suuria. Yksistään Porin kaupungista, ympäristöä lukuun ottamatta, on nimittäin tämän vuoden ensimmäisen puoliskon kuluessa, tammikuusta kesäkuun loppuun, noin kahdeksankymmentä henkilöä, enimmäkseen nuoria miehiä, saanut luwan siirtyä ulkomaille. Kun saamme kuulla että tämä luku on noin sata prosenttia suurempi kuin wastaawa luku koko viime vuonna, niin käypi jo selwäksi, että asialle ei saa täälläkään silmiänsä ummistaa.

Mutta koko maastamme äsken kuluneen vuosipuolikkaan aikana muuttaneitten luku on paljon pelottawampi. On laskettu että tämä luku yhteensä nousee noin kahdeksaantuhanteen.

Siirtolaisuus ei suinkaan ole meidänkään maassamme mikään uusi ilmiö, sillä, kuten tunnettu, aikojen kuluessa on suuret joukot Suomen kansalaisia warsinkin maan pohjoisemmista osista lähtenyt kotipaikoiltaan ja löytänyt itselleen uuden kodin waltamerentakaisista maista, joissa täten on wähitellen muodostunut suuriakin suomalaisia yhdyskuntia omine tapoineen, kielineen ja laitoksineen, vaikka uuden isänmaan erityisten lakien alaisena. Että sängen moni meikäläisistä on siellä onnensa löytänyt, ei suinkaan ole kiellettäwissä, mutta kuka tietää niiden luwun, jotka owat tuntemattomiin oloihin sortuneet ja wäsyneinä, kahomielisinä hautansa löytäneet wieraasta maasta, taikka niiden luwun, jotka owat siellä wäkwämpiin kansallisuuksiin jäljettömästi huwenneet, taikka

Huolestuttawa ajan merkki.

Tämän vuoden ensimmäisen puolikkaan kuluessa on maassamme yhä kasvawalla woimalla ruwennut wakawaa huomiota puoleensa wetämään eräs ilmiö, jonka vaikutus kansataloudellisiin oloihin on mitä suurimmaksi arwattawa ja joka, kun ei woi olla epä tietoista mihin suuntaan tuo vaikutus käy, luonnollisesti herättää ajatteluwissa kansalaisissa huolestumista. Tarkoitamme siirtolaisliikettä eli maasta muuttoa.

On syytä että tässäkin lehdessä asia otetaan puheeksi, vaikka paikkakunnallamme tämä liike, ainakaan toistaiseksi, tietääksemme ei ole wielä sellaiseen rutontapaiseen woimaan päässyt kuin muutamilla toisilla seuduin. Kaikessa tapauksessa on täälläkin omansa huomiota herättämään se maasta muuttamisen tawaton kasvaminen, mikä on tullut näkywiin esim. Porin kaupungissa, vaikka numerot semmoisinaan eiwät olekaan warsin suuria. Yksistään Porin kaupungista, ympäristöä lukuun ottamatta, on nimittäin tämän vuoden ensimmäisen puoliskon kuluessa, tammikuusta kesäkuun loppuun,

ka wihdoin niiden, jotka onnistumattomissa yrityksissä rohkeutensa menettäneinä lannistuneinmielin ja –tyhjin kukkaroin jälleen palaawat kotiseudulle, wieläpä joskus, sen pahempi, kotiseutunsa niskoille! Ja kuka woi sanoin selittää kaikki ne huokaukset ja kärsimykset, joita hyljätystä kodista usein kuullaan ja nähdään, kodista, jossa

waimot ja lapset kulkewat auran kuressa ja jossa ei ole olemassa sitä hoiwaa, minkä perheen isä on welwollinen antamaan kodille ja sen taloudelle? Selwää myös on että tällaisissa oloissa siweelliset käsitteet helposti eksywät tolaltansa ja wiewät harhaan, sillä poikkeustila niin sywälti periaatteellisessa asiassa, kuin kodin ja perhe-elämän oikeassa luonteessa, synnyttää kohta poikkeustiloja toisen toisensa jälkeen muillakin elämän aloilla.

Maasta muuttamista on tähän asti tapahtunut jokseenkin tasaisesti, eri vuosina jokseenkin samat määrät, ja sitä on – pääasiassa kun se on koskenut wain erityisiä paikkakuntia, nimenomaan Pohjanmaata – totuttu pitämään jonkunlaisena ”wälttämättömänä pahana”, jota tosin pidetään ikävänä asiana, waan jota ei ole katsottu woitawan auttaa. Nyt sitäwastoin, tänä vuonna tapahtuneitten siirtymisten kautta, on tuo paha muuttanut epäkohdaksi, arweluttawaksi yhteiskunnalliseksi ilmiöksi, jonka vaikutukset monella tawalla tulewat kohtaamaan koko maata. Kahdeksan tuhannen, parhaassa työ ijässä olewan kansalaisen kadottaminen puolessa wuodessa, mitä nyt on tapahtunut, on sellaista suoneniskemistä kansamme ruumiiseen, että sen epäterweellisyyden ja wahingollisuuden jokainen enemmittä todistuksitta hywin ymmärtää. Sitäpaitse ei woine otaksua, tuntien mielipiteitä eräistä kansankerroksista, että tämä erinomainen siirtymisen halu niin aiwan kohtakaan tulisi wähenemään. Päinwastoin näyttää kuin merkit wiittaisiwat siihen, että niin sanoaksemme joukkosiirtyminen wasta on alullaan.

Mille kannalle on nyt tähän liikkeeseen nähden asettuminen? Ja miten on niitä arwostelemisen, jotka wirran mukana seuraawat?

Kysymykseen ei ole suinkaan helppo ratkaisewaa wastausta antaa, koska siirtolaisuuteen näin laajassa mitassa tietenkin on waltawat syyt. Mutta eräisiin näkökohtiin saattanemme kuitenkin koskettaa.

Ensiksikin mielestämme ei woi muuta kuin osanottawaisuudella ajatella niitä kansalaisiamme, jotka owat kotoiset olonsa ja tulewaisuudentoiweensa täällä sellaisiksi hawainneet, että halu saada waihtaa ne toisiin ja, kuten he tahtowat uskoa, parempiin, on woinut antaa heille kylliksi päättäwäisyttä lähteä sellaista rohkeaa askelta astumaan, mikä kodista ja isänmaasta luopuminen kaikissa tapauksissa on. Meidän, jotka jäämme kotiin, on sitäkin helpompi tuntea myötätuntoisuutta näitä siirtolaisiamme kohtaan, kun arwostelumme nykyisistä kotoisista oloistamme käynee samaan

suuntaan kuin heidänkin. Nykyään melkein toiwottomalta näyttävä waltiollinen asemamme ja uhkaawa asewelwollisuustaakan lisäys owat seikkoja, joitten suhteen kaikki olemme yksimielisiä. Kaikki täällä niinikään myöntänewät yhteiskuntalaitoksessamme wielä olewan laajoihin kansalaisjoukkoihin nähden puutteita, jotka waatiwat pikaista korjausta. Sellaisia puutteita on etenkin tilattoman wäestön asemassa huomattu olewan. Niitä on kyllä, kuten tunnettu, aikojen kuluessa ja erittäinkin nykyisen miespolwen eläessä paljon parannettu, mutta myöntää täytynee monta epäkohtaa sittenkin olewan olemassa, jotka korjaustaan odottawat, mutta näitten korjauspuuhain joskus kulkewan niin hitaasti eteenpäin, että asianomaisilla on syytä waltittaa: ”ennen kurki kuolee kuin suo sulaa”.

Mutta waikka myönnämmekin tässä katkeran mielen synnyttämässä wanhassa sananlaskussa jonkun werran perää olewan nykyisiinkin oloihin nähden, emme kuitenkaan saata katsoa siinä lausuttua tuomiota miksikään käytännölliseksi neuwoksi maasta muuttamiseen. Yhteiskunnallinen lainsäädäntö on meillä useimmilla eri aloilla pitänyt ulkomailla saawutettuja kokemuksia esikuwinaan, ja se, mitä ulkomailla on meille kelpaawaa löytynyt, on oloihimme sowellettuna saanut sijansa meidän lainsäädännössämme. Tästä myöskin johtuu että uudemmallalla lainsäädännöllä järjestetyt olot meidän maassamme eiwät sanottawastikaan ole ulkomaitten oloista jälellä, – ollaanpa sitä toisissa asioissa niitä edelläkin. Mitä nyt siirtolaisiin tulee, jotka tyytymättöminä oman maan oloihin lähtewät onneaan hakemaan muualta, niin ei liene epäilemistäkään etteiwätkö he siellä joudu oloihin, joita toiwoisiwat toisellaisiksi, mutta, ajateltanee silloin, eihän siirtolainen ole irtolainen ja sentähden on paras olla nupisematta ja ”ottaa lusikka koreaan käteen”:

Muutamain haaweilijain mielestä on tilattoman wäestön yhteiskunnallinen asema, kaikesta huolimatta, kuitenkin sellainen että heidän puoleltaan on rohjettu toittottaa maasta muuttamisen etuja. Haaweilewain innottelijain puheet kotona yhdelläpuolen ja siirtolaisyhtiöitten asiamiesten suuret lupaukset toisella puolen – onhan siinä riittäwät ja hywät takeet! Wai kuinka? Ei liene huomattu että aiwan äskettäin eräässäkin ameriikalaisessa waltiossa wiralliselta taholta pidettiin tarpeellisenä asettaa siirtolaisagenttien, jopa muutamien wirkamiestenkin menettely erityisen tutkimuksen ja tarkastuksen alaiseksi niiden nylkemisten ja petkuttamisten wuoksi, joihin nämät siirtolaisten

”ystävät” oliwat tehneet itsensä wikapäiksi.

Suomen kansa on tämän vuoden kuluessa useammin kuin kerran näyttänyt seisowansa yhtenä miehenä waltiollisen asemansa puolustuksessa. Mutta tämä asema waatii, että sitä edelleenkin yksimielisesti puolustetaan: siinä olemme kaikki asewelwollisia isänmaan puolesta.

Tätä ei ole unohdettava nykyisen siirtolais-tulwan wirratessa ulos maastamme.

Waikka siis, kuten edellä mainittiin, woim-mekin ymmärtää ne syyt, jotka owat saaneet tämän tulwan aikaan ja waikka katsommekin siweelliseksi ja kansalliseksi welwollisuudeksemme, että siirtolaisillemme annetaan neuwoja omien yhdyskuntain perustamiseksi tuolla wieraitten maitten oudoissa oloissa – joukko asian-tuntewia henkilöitä on wastikään siinä tarkoituksessa matkustanut Ameriikkaan – , niin, jotta nämä toimenpiteet eiwät näyttäisi tarkoittawan maasta muuttamisen edistämistä, on mielestämme tarpeellista että siirtolaisliikkeeseen nähden selwästi lausutaan, että yleinen mielipide maassa on kaikkea siirtolaisuuden edistämistä vastaan.

Mutta hurskaitten mielipiteitten lausuminen ei käytännössä paljon merkitse, ja sentähden täytyy, jos mieli saada siirtolaisuuden tulwalle sulku rakennetuksi, ensinnäkin toiwoa, että wallan-pitäjät toki kernaammin alentawat waatimuksia maastamme ja sen jäseniä kohtaan kuin tahtowat nähdä kansan, joka on tähän asti onnellisena elänyt, rupeawan surkastumaan kaswin lailla, jonka warteen on sywiä haawoja wiileskelty.

Toiseksi on niiden, joilla meidän puoleltamme on lainsäädännössä sananwaltaa, waikutettawa työllä ja toimella siihen suuntaan, että tarpeelliseksi tunnustetut parannukset tilattoman wäestön asemassa mitä pikemmin saadaan toimeen.

Ja kaiken tämän ohessa on isänmaanrakkau-den yhäti sywemmälle kansan sydämeen juurruttetawa, niin että tämä aate ei ainoastaan kuiu huullillamme, waan myös todella johtaa toimiamme.

Tällaisina koettelemuksen aikoina saawat uutta, käytännöllistä merkitystä nämätkin usein lausutut sanat: ”Jos loistoon meitä saatettais, waikk` kultapilwihin, – – Ois tähän kurjaan kotihin Halumme kuitenkin”.

Tekstin puhtaaksikirjoitus ja taitto:

Siirtolaisuusinstituutti

<http://www.migrationinstitute.fi>

Alkuperäistekstit haettavissa

Historiallisesta sanomalehtikirjastosta osoitteessa:

<http://digi.lib.helsinki.fi/sanomalehti>

Yksittäisen lehden numero löytyy helpoimmin sivuston **selailu**-toiminnon kautta.

Kansalliskirjaston DIGITOIDUT AINEISTOT					Suomeksi På svenska In English	
Etusivu	Sanomalehdet	Pienpainatteet	Aikakauslehdet	Muut tietokannat ja verkkoaineistot		
<input type="text" value="Pikahaku"/> <input type="button" value="Hae"/>						
HISTORIALLINEN SANOMALEHTIKIRJASTO						
Pääsivu	Selailu	Haku	Tarkennettu haku	Artikkelihakemisto	Palaute	
Tervetuloa tutustumaan Suomen historiaan ja menneeseen aikaan vanhojen sanomalehtien kautta!						